

שנאמר (ויקרא כה) וקראתם דרור, ותרגומו חרות. וזהו צפ/or דרור. שהרי מיום שעושה כן בית, מוציא בנים, מגורי בביית חמשים ימים, ולאחריהם נפרדים אלו מאלו, וזהו ערך שנקרא דרור.

- חרות.

בא וראה מה כתוב, וקדשפם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור הארץ. מפני יצאת חרות לבלם. ומפני שיזוצאת ממנה חרות, תורה שיזוצאת ממנה נקרת חרות. ועל זה כתוב (שמות ל) חרות על הלחות, אל תקרא חרות אלא חרות, וזה כתורה שנקראת חרות, שלאחרי מה שמווציא يوم זה העליון נקרא חרות, והוא חרות של הפל. וזה היום הוא חרות עליונה, משום שיש חרות מתחוננה וחרות מתחוננה. ה"א עליונה, ה"א עליה. חרות עליונה. וחרות מתחוננה. חרות עליונה. ואחד השם ווילך אחד הם. פה אחד לחים אכל ישראל, אכלו מzech, באשר יצאו מצרים, אכלו מzech, לחים עני. ואחד במזבר, לחים מן השם (אחד בפסח ואחד בשבעות), שפהחוב (שםות ט) הנני ממיטר לךם לחים מן השם. ועל זה קרבן של يوم זה הוא לחים. ועל לחים מקרבים כל אשר קרבנות, שהלهم הוא העקר, שבחותם ויקרא (שםות י) והקרבנות על הלחים שבעת בבשים וגוי, וככתוב (שם) ממשבתוכם פביאו לחים תנופה וגוי. שזהו לחים שחייבו בו ישראל, חכמה עליונה של התורה, ונכנסו ברכינה.

עה יש לנו להתבונן, בפסח יאנו ישראל מלחים שנקרה חמץ. כתוב (שםות י) ולא יראה לך חמץ, וככתוב (שםות י) כי כל אכל ממחצת מה חמץ? בשבייל קבוע של הלחים והוא הנקרה מzech. ועכשו

יכל לא קראן ליה דרור. מאי דרור. מה דרור, וקראתם דרור, ותרגומו חירוף. ולא אליה צפ/or דרור. דהא מיום א דעביד קנא בבייתא אפיק בגין, מדוריה בבייתא חמישין יומין, ולבתר מתפרקן אלין מאlein,

וילא אליה עופא דאקרי דרור: חירוף.

הא חייז מה כתיב, וקדשפם את שנת החמשים שנה וקראתם דרור הארץ. מהכא נפקא חירוף לכלא, ובגין דນפקא מגיה חירוף, אוריתא דນפקת מגיה אקרי חירוף. ועל דא כתיב, (שמות ל) חרות על הלחות, אל תקרי חרות, אלא חירות, ולא אוריתא דאתקרי חירות דהא מה דאפיק יומא דא עלאה, אקרי חירוף, ואילו חירוף הכלא. ובאי יומא אילו חירוף עלאה, בגין דאית חירוף תפאה, וחירוף עלאה. ה"א עלאה, ה"א תפאה. חירוף עלאה.

חרוף תפאה שטחה ווילך בחדא איינון.

תרין נהמי אכלו ישראל, חד, פד נפקוי ממצרים, אכלו מzech, לחים עוני. וחד במדברא, לחים מן השמים. (פד בפסח וחד בשבעות) דכתיב, (שמות ט) הנני ממיטר לךם לחים מן השמים ועל דא קרבנא דיומא דא נהמא איהו. ועל נהמא, אתקריבו כל שאר קרבנין. דנהמא אילו עקר, דכתיב, (ויקרא ט) ויהקרבפם על הלחם שבעת בבשים וגוי, וככתוב (ויקרא ט) ממשבתוכם פביאו לךם תנופה וגוי, דהא אילו נהמא דאחפיימו ביה ישראל, חכמתא עלאה דאוריתא, וועלו בארכחה.

השתא אית לן לאסתכלא, בפסח נפקוי ישראל מנהמא דאתקרי חמץ, כתיב, (שםות י) ולא יראה לך חמץ, וככתוב (שםות י) כי כל אוכל מחמצת (דף ג' ע"ב) מאי טעם. בגין יקראי דההוא נהמא דאתקרי מzech. השטא דזכו